

Is de Bijbel tijdgebonden?

De Bijbel is niet alleen voor een zekere tijd in het verleden gegeven aan het volk Israël; ook *nu* spreekt God tot ons door Zijn Woord. Hij heeft niet alleen gesproken, Hij spreekt *nóg*.

De Bijbel is van alle tijden, omdat hij boventijdelijk is. Dat volgt uit het feit dat de Heilige Geest de eigenlijke Auteur van dit boek is. Het is duidelijk dat deze Schriftbeschouwing ontleend is aan de Schrift zelf. Anders gezegd: we geloven en belijden dat de Bijbel het door de Heilige Geest ingegeven Woord van God is – en daarom volmaakt en gezaghebbend voor alle tijden, in het bijzonder voor ons als christenen, omdat de Bijbel *zélf* dat zegt. Men zou daartegen kunnen inbrengen dat dit een cirkelredenering is. Men moet echter bedenken dat deze redenering haar uitgangspunt vindt in God, want ons geloof in het Woord van God vindt zijn grond in het geloof in God Zelf. God heeft Zichzelf geopenbaard in Zijn wezen en in Zijn doen, in Zijn plannen en gedachten, en die goddelijke openbaring is de waarheid: “Uw Woord is de waarheid” (Joh. 17:17). God Zelf is de eeuwige God en daarom is ook Zijn Woord eeuwig blijvend. Het is het levende en blijvende Woord van God (1 Petr. 1:23). Alles mag veranderen in deze wereld, het Woord van God blijft wat het altijd geweest is: de openbaring van God. Daarom is de Bijbel niet tijdgebonden, maar onveranderlijk en blijvend.

De onveranderlijke geldigheid van de geschreven openbaring wordt op de volgende wijze door de apostel Paulus onderstreept: “Alles wat te voren geschreven is, is tot *onze* lering geschreven” (Rom. 15:4). En in Romeinen 4:23 schrijft hij: “Het is echter niet alleen ter wille van hem (d.i. Abraham) geschreven, dat het hem toegerekend werd, maar ook ter wille van *ons* (...)”. In 1 Korintiërs 10:11 lezen we: “Al deze dingen nu (...) zijn beschreven tot waarschuwing voor *ons*, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn”. De psalmdichter zegt: “Van oudsher weet ik uit Uw getuigenissen dat U ze *voor eeuwig* hebt vastgesteld” (Ps.

119:152). En in vers 160 zegt hij: “Heel Uw woord is de waarheid, al Uw rechtvaardige verordeningen zijn *voor eeuwig*”.

En ten slotte hebben we het getuigenis van Jesaja: “Het woord van onze God houdt *eeuwig* stand” (Jes. 40:8).

Als het boek van God Zelf is de Bijbel overdekt met de glans van de eeuwigheid. Hij staat boven de tijd, boven de geschiedenis van het menselijk geslacht en richt zich daarom tot alle geslachten. De hele Bijbel is *voor* ons en tot onze lering geschreven, maar het gaat niet altijd *over* ons. Beloften aan Israël gegeven mag de christelijke gemeente zich niet zonder meer toe-eigenen. Maar ook al spreekt Gods Woord op vele plaatsen niet rechtstreeks tot ons, ook dan kunnen we daar beginselen vinden die voor ons betekenis en waarde hebben. De Schrift is normatief, ze schrijft voor, geeft vermaningen, geboden en verboden. Maar daarbij geeft ze *zélf* aan of die normen, voorschriften, geboden en verboden voor een bepaalde tijd of voor bepaalde mensen gelden, of dat ze voor alle tijden, met name voor *ónze* tijd, gelden.

Dat is evenwel een heel andere zaak dan wat men de tijdgebondenheid van de Bijbel noemt. Daarmee bedoelt men dat de bijbelwoorden slechts weergeven hoe mensen in hun tijd de dingen zagen en beleefden. Wij, mensen van de twintigste eeuw, hebben zoveel meer kennis en inzicht dan de bijbelschrijvers, wij weten beter. Men geeft dan aan de uitspraken van de Schrift een relatieve waarde en geen absolute geldigheid. De Schrift wordt gerelativeerd en de mening van mensen wordt verabsoluteerd. Wat hedendaagse ‘wijzen en verstandigen’ beweren, wordt geloofd als laatste waarheid. Het denken van de mens en de mens zelf wordt tot maatstaf van alle dingen gemaakt. Men stelt het eigen Ik centraal, en dat duldt niets boven zich. Men verwerpt alles wat door het menselijk verstand niet begrepen wordt, dikwijls met een beroep op de zogenaamde resultaten van de wetenschap. De eigenlijke reden voor het niet-aanvaarden van de uitspraken van Gods Woord ligt echter niet zozeer in de sfeer van het verstand als wel in de wils- en gevoelsfeer. Men *kan* niet geloven dat een of andere duidelijke aanwijzing van de Schrift ook nu nog geldt, omdat men het niet *wil* geloven.

Men geeft wel toe dat het zo geschreven staat, maar (hier begint de relativering) je moet het *zó* zien (verabsolutering van de mening van de mens). Waarom we het *zó* moeten zien, is echter volstrekt onduidelijk.

Er zijn dingen die ons uitdrukkelijk geboden of verboden worden in het Woord van God. Als onze gezindheid goed is, maken we daar geen probleem van. Dan doen we de wil van God eenvoudig, omdat we gehoorzaam willen zijn. Dat heeft

niets te maken met ons inzicht. Misschien begrijpen we niet helemaal waarom God bepaalde dingen van ons vraagt en misschien zien we de noodzaak of het nut ervan niet in. En dan zijn er die denken: 'Het zal wel niet voor ons bedoeld zijn, het zal alleen voor die tijd geweest zijn!' God vraagt niet van ons of we Hem begrijpen. We doen Gods wil niet, omdat we het met Hem eens zijn, maar omdat we Hem geloven en Hem gehoorzaam willen zijn. Dat we als gelovigen niet liegen moeten, niet stelen moeten, niet kwaadspreken moeten, dat er geen vuile taal uit onze mond behoort te komen - dat alles kunnen we nog wel begrijpen en het van harte ermee eens zijn. Belangrijk is dat laatste overigens niet. Als we in de Schrift lezen dat de vrouw een macht op haar hoofd moet hebben omwille van de engelen (1 Kor. 11), en ook dat iedere vrouw die bidt of profeteert met ongedekt hoofd, haar hoofd onteert, dan zijn we geneigd te gaan discussiëren. Zou dat nou wel nodig zijn? Zou de Heer dat nu zo belangrijk vinden? Of wij ons dat niet kunnen voorstellen, is niet het punt waarop het aan komt. Waar het op aan komt, is of wij de wil van God doen en buigen voor de uitspraken van Zijn Woord.

Waarin en bij wie ligt de maatstaf voor de beoordeling of de Bijbel in een bepaalde uitspraak tijdgebonden is? Wie maakt uit wat voor nu geldt en wat voor vroeger tijden gold? Dat doet God Zelf in Zijn Woord. Daarom willen we niet het oor lenen aan de bijbelcritici. Hun inzichten verschillen onderling en veranderen met de tijd! Theorieën komen en verdwijnen na kortere of langere tijd. Niet de Bijbel is tijdgebonden, maar de visie van de bijbelcritici! Het Woord van God houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken. Altijd weer blijkt het het woord van het leven te zijn voor ieder die eerbiedig ervoor buigt. Wat een genade en een voorrecht is het, om te midden van een wereld die van God niet wil weten en die Christus heeft verworpen en geen enkele zekerheid biedt, het eeuwige Woord van God te bezitten, de openbaring van God Zelf, die vastheid biedt en volkomen waar is.

Oude Sporen 2014

